

Arrest

nr. 132 080 van 24 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Soedanese nationaliteit te zijn, op 14 mei 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. JP LIPS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Aangaande de eerste verzoekende partij, (A.R.I.M.A.)

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Soedanese nationaliteit te bezitten. Uw vader was Soedanees diplomaat waardoor u vroeger in het buitenland woonde met uw ouders. Uw vader is nu met pensioen. U verklaart in Soedan problemen te hebben gehad met de nationale veiligheidsdienst omwille van uw werk voor de UN en AU. De Soedanese veiligheidsdienst vroeg u immers om hen informatie te bezorgen, wat u weigerde, waardoor u als een vijand van de staat werd gezien. U werd regelmatig bedreigd en tegengewerkt en u werd ook door de Soedanese autoriteiten ondervraagd over uw activiteiten. In april 2011, naar aanleiding van interviews die u in een vluchtelingenkamp deed voor uw thesis, werd u voor enkele uren meegenomen door leden van de nationale veiligheidsdienst en werd u bedreigd en mishandeld waarna

u weer werd vrijgelaten. Hierna werkte u uw thesis af en bleef u binnen om problemen te vermijden. Op 29 mei 2012 verliet u vervolgens Soedan. Op 3 juni 2012 kwam u aan in België waar u op 5 juni 2012 asiel hebt aangevraagd. Op 28 september 2012 werd u de status van vluchteling toegekend.

Na uw erkenning als vluchteling kwamen ook uw zus, (A.R.I.M.A.) (C.G. 1223049 - O.V. 7.630.175) en twee broers, (A.M.I.M.) (C.G. 1316098 - O.V. 7.763.266) en (I.M.N.) (C.G. 1312593 - O.V. 7.683.710) naar België om er asiel te vragen. Tijdens het onderzoek van hun asielaanvraag kwamen enkele nieuwe elementen naar boven die ook van belang zijn voor de beoordeling van uw asielaanvraag.

Op 20 februari 2014 werd u daarom door het CGVS opnieuw opgeroepen. Tijdens dit gehoor lichtte u bovenstaande nieuwe elementen toe. Hierbij kwam aan het licht dat u enkele essentiële gegevens tijdens uw eerste asielaanvraag verzwegen had, met name uw recente verblijven in Europese landen.

B. Motivering Er dient te worden vastgesteld dat er na uw erkenning als vluchteling nieuwe elementen in uw asieldossier zijn opgedoken waaruit blijkt dat de verklaringen die u in de loop van de asielprocedure heeft afgelegd en die essentieel waren voor uw erkenning als vluchteling ongeloofwaardig zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat u sinds 2010 overwoog om uit Sudan te vertrekken (omwille van uw problemen). U voegde eraan toe dat u eerst probeerde om een visum op de normale manier te krijgen maar omdat dat moeilijk was u het deed met smokkelaars (zie gehoor CGVS dd. 20/2/2014 (hierna CGVS II), p. 3). U verklaarde bovendien tot uw vertrek naar België steeds problemen te hebben gehad (zie gehoor CGVS II, p. 3). Hierop gevraagd of u dan nooit een Schengenvisum kreeg, gaf u aan dat u in 2009, voor uw problemen begonnen, naar Zwitserland reisde met een vriendin wiens man een hoge directeur was van de UN.

Gevraagd of u na 2009 nog een visum hebt gevraagd dat u ook kreeg verklaart u van niet (zie gehoor CGVS II, p. 3). Gevraagd of u sinds 2010 steeds in Khartoem bent gebleven bevestigt u dit en voegt u er voor de nauwkeurigheid nog aan toe dat u soms wel naar de stad Atbara ging om er uw familie te bezoeken (zie gehoor CGVS II, p. 3). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat u van midden september (dus meteen na uw laatste werkdag bij de UN die u situeert op 15/9/2010 (zie gehoor CGVS II, p. 2)) tot december 2010 deelnam aan een uitwisselingsproject van de universiteit van Oldenburg in Duitsland (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). U geconfronteerd met deze informatie gaf u toe deelgenomen te hebben aan deze cursus in Oldenburg (zie gehoor CGVS II, p. 4). U geconfronteerd met uw verklaring dat u sinds 2010 steeds te Khartoem bleef zei u dat het maar een korte tijd was en dat uw problemen daarna begonnen (zie gehoor CGVS II, p. 4). Aangezien u echter wel aanhaalde soms naar uw familie in Atbara te zijn gegaan mocht toch van u verwacht worden dat u ook zou vermelden dat u drie maanden in Duitsland was. Bovendien is het merkwaardig dat u verklaarde dat uw problemen begonnen nadat u naar Duitsland was gegaan. Immers, u verklaarde tijdens uw eerste gehoor reeds ernstige problemen te hebben gekend met de Soedanese nationale veiligheidsdienst in 2006 (zie gehoor CGVS dd. 6/8/2012 (hierna CGVS I), p. 6).

U verklaarde dat u naar Duitsland reisde met een 'gewoon' paspoort, aangezien u het diplomatiek paspoort, waarover u beschikte omdat uw vader diplomaat was, in 2008 of 2009 had ingediend bij de Soedanese autoriteiten, toen uw vader bijna met pensioen was (zie gehoor CGVS II, p. 4). U verklaarde het gewone paspoort in 2008 gekregen te hebben. Nu kan er reeds worden opgemerkt dat het al zeer merkwaardig is dat de Soedanese autoriteiten u in 2008, toen u reeds problemen met hen had omwille van uw werk voor de UN, waarbij u zelfs verklaarde dat de nationale veiligheid alles controleert en u geen 'toelatingen' meer kreeg (zie gehoor CGVS I, p. 7), toch een paspoort afleverden. Bovendien is ook uw verklaring dat u uw diplomatiek paspoort inleverde in 2008 omdat uw vader toen bijna met pensioen was merkwaardig. Immers, tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS had u verklaard dat uw vader reeds sinds 2006 in pensioen was (zie gehoor CGVS I, p. 2). Bovendien blijkt uit informatie die het CGVS ontving van de Duitse ambassade te Khartoem dat u in januari 2012 opnieuw een visum heeft aangevraagd en dat u toen in het bezit was van een Soedanees diplomatiek paspoort (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). U had nochtans verklaard dat u na uw visum voor Oldenburg (in 2010) geen ander Duits visum meer hebt gevraagd (zie gehoor CGVS II, p. 5). U geconfronteerd met deze informatie ontkent u dat u toen een diplomatiek paspoort had. U verklaart bovendien dat u hoopt dat het niet iemand met slechte bedoelingen was want dat u hoorde dat ook andere mensen meemaakten dat anderen hun paspoort gebruikten (zie gehoor CGVS II, p. 5). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een paspoort een foto van de houder bevat, waardoor het reeds moeilijk is om met iemand anders zijn paspoort een visum aan te vragen, gezien kan worden aangenomen dat de foto vergeleken wordt met de aanvrager of reiziger. Bovendien stelde u dat u uw diplomatiek paspoort had ingediend bij de Soedanese autoriteiten in 2008, waardoor niet kan worden ingezien waarom die autoriteiten, die toch zelf de paspoorten afleveren, een paspoort van iemand aan een andere persoon zouden geven.

Dat u in 2012 nog steeds over een diplomatiek paspoort beschikte tast ernstig uw verklaringen aan. Immers, mensen die beschikken over een diplomatiek paspoort kunnen geacht worden dichtbij het heersende regime te staan. Indien u werkelijk dermate problemen zou gehad hebben met de Soedanese autoriteiten is het niet aannemelijk dat u nog over een diplomatiek paspoort zou beschikken, laat staan dat u ermee zou kunnen reizen.

Al deze bovenstaande elementen tonen reeds aan dat u niet aannemelijk kan maken dat u sinds 2006 vervolgd werd door de Soedanese autoriteiten. Immers, u beschikte over een diplomatiek paspoort en slaagde er meermaals in naar Europa te reizen. Bovendien keerde u, alvast tot tweemaal toe, terug naar Soedan. Zo keerde u in 2009 terug vanuit Zwitserland en in 2010 keerde u terug vanuit Duitsland (zie gehoor CGVS II, p. 3, 5). Dit ondermijnt reeds ernstig uw vrees voor vervolging in Soedan. Gevraagd waarom u dan in 2010 (u was er van september tot december) geen asiel vroeg in Duitsland, verklaart u dat uw problemen in die periode gestopt waren (zie gehoor CGVS II, p. 5). Dit is uiterst merkwaardig aangezien uit uw eerste gehoor toch blijkt dat u reeds voor 2010, en zeker rond 2009 toen u naar Zwitserland reisde en terug naar Soedan, problemen had met de Soedanese autoriteiten. Bovendien verklaarde u eerder tijdens het gehoor dat u sinds 2010 overwoog om Soedan te verlaten (omwille van uw problemen) (zie gehoor CGVS II, p. 3). Dat u dan eind 2010, wanneer het u uiteindelijk gelukt was naar Duitsland te reizen, toch besliste terug te keren naar Soedan, tast dan ook de ernst van uw vrees grondig aan.

Verder verklaarde u dat u in september 2010 zelf ontslag nam bij de UN. (zie gehoor CGVS I, p. 7, CGVS II, p. 2). U verklaarde dit door te stellen dat de missie waarvoor u werkte zes maanden later toch zou sluiten en voegde eraan toe dat het ook omwille van uw problemen was (zie gehoor CGVS II, p. 2, CGVS I, p. 4). Merkwaardig genoeg meldde u niet aan uw werkgever wat de reden was van uw ontslag. U zei nooit aan de UN dat u ontslag nam omdat u problemen kende omdat u voor hen werkte (zie gehoor CGVS, p. 2). U verklaart dit door te stellen dat u er niemand vertrouwde. Nochtans haalt u verder aan dat u in Zwitserland logeerde bij een vriendin, wiens man een hoge directeur is bij de UN (zie gehoor CGVS II, p. 3). Er mocht dus zeker toch verwacht worden dat u, aangezien u iemand kende die hoog in de hiërarchie stond, uw problemen kenbaar zou gemaakt hebben. Dat u naliet dit te doen, tast verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de problemen die u zou hebben gehad met de Soedanese autoriteiten aan.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u op 15 september 2010 ontslag nam bij de UN en u dan meteen kon vertrekken naar Duitsland voor een uitwisselingsprogramma. Aangezien u toch eerder dan half september op de hoogte moet geweest zijn van deze kans (u diende immers toch uw reisdocumenten te regelen) lijkt het er eerder op dat u omwille van uw reis naar Duitsland stopte met werken voor de UN in plaats van omwille van problemen met de Soedanese autoriteiten.

Opmerkelijk, maar ook bovenstaande vaststellingen bevestigend, is ook dat u met uw eigen paspoort reisde toen u Soedan in mei 2012 verliet. U verklaart met uw eigen geld en paspoort Soedan te hebben verlaten via de luchthaven naar Tsjaad, en pas vanaf Tsjaad met een vals document te hebben gereisd (zie gehoor CGVS I, p. 5-6). Dat u, zelfs indien u mensen kende op de luchthaven, het risico nam om met uw eigen paspoort langs de Soedanese veiligheidsdiensten, die u toch trachtte te ontvluchten, te passeren op de luchthaven om naar Tsjaad te reizen terwijl er vanaf Tsjaad blijkbaar valse documenten gebruikt werden, tast opnieuw de ernst van uw vrees aan.

Aangezien uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat aan uw problemen van voor 2010 echt geen geloof meer kan worden gehecht en aangezien uit de reizen die u kon maken en het diplomatiek paspoort waarover u bleef beschikken duidelijk blijkt dat u tijdens uw eerste gehoor een verkeerd beeld van uzelf hebt geschetst, dient te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over uw problemen in 2011 niet meer geloofwaardig zijn. Immers, u stelt uw problemen uit 2011 voor als voortkomend uit uw eerdere problemen met de Soedanese autoriteiten omwille van uw werk voor NGO's (zie gehoor CGVS I, p. 7), die ondertussen als niet meer geloofwaardig worden beoordeeld.

Dit wordt trouwens bevestigd door uw verklaring dat u sinds u in april 2011 voor enkele uren werd meegenomen door de nationale veiligheidsdienst en werd vrijgelaten, er niets meer gebeurde (zie gehoor CGVS I, p. 9). Indien de Soedanese autoriteiten het werkelijk op u gemunt zouden hebben omdat u als vijand van de staat wordt gezien (zie gehoor CGVS I, p.7), is het merkwaardig dat u reeds na enkele uren werd vrijgelaten om daarna met rust gelaten te worden tot uw vertrek uit Soedan een jaar later.

Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met de problemen die u zou hebben gehad met de Soedanese autoriteiten en met het profiel dat u van zichzelf schetst als vervolgd NGO-medewerkster, dermate aan dat geen geloof meer kan worden gehecht aan uw problemen.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u duidelijk het onderzoek van de Belgische autoriteiten in de asielaanvraag van uw broer Mazin hebt tegengewerkt. Immers, Mazin verklaart met zijn eigen paspoort naar België gekomen te zijn, met een visum voor Griekenland. Gevraagd aan Mazin waar zijn

paspoort is, verklaart hij dat u het, samen met de vliegtuigtickets en boarding passes hebt teruggestuurd naar Soedan (zie gehoor CGVS Mazin, p. 4-5). Ook u geeft zelf aan dat u zijn paspoort naar Soedan stuurde (zie gehoor CGVS II, p. 4). Uit de informatie die Mazin en u hierbij gaven, blijkt dat uw vader het nodig vond dat zijn paspoort terug zou worden gestuurd naar Soedan voor zijn veiligheid. Hoewel hierbij reeds vragen kunnen worden gesteld (zie beslissing Mazin), kan worden opgemerkt dat u wel heel vlijtig was om het paspoort meteen nog voor Mazins asielaanvraag terug te sturen naar Soedan. Dat u bovendien er duidelijk niet aan dacht een kopie te nemen van het document, doet vragen rijzen bij uw beweegredenen om het paspoort van Mazin voor de Belgische autoriteiten verborgen te houden. Immers, van u die reeds een asielprocedure doorlopen had, mocht toch verwacht worden dat u zou weten wat het belang is van dergelijke documenten. Bovendien dient te worden opgemerkt dat, buiten Mazin, niemand van jullie, noch uzelf, noch uw broer Nazar, noch uw zus (A.R.I.M.A.), een paspoort konden voorleggen bij aankomst in België. Voor de enige die dat wel had kunnen doen, met name Mazin, besloot u dit belangrijke document meteen terug te sturen naar Soedan.

Uit dit alles blijkt dat u niet langer kan overtuigen dat u in Soedan ernstige problemen kende met de autoriteiten omwille van uw professionele en studie-activiteiten.

Bijgevolg kan in het kader van uw asieldossier niet meer worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van uw activiteiten. U bracht geen andere motieven aan die zouden toelaten om te kunnen besluiten tot een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De documenten die u voorlegt wijzigen hetgeen hierboven werd uiteengezet niet.

U legt een identiteitskaart en rijbewijs voor. Deze documenten bevatten echter enkel identiteitsgegevens waaraan hier niet wordt getwijfeld. Verder legt u documenten (badges, overeenkomst met Albany, certificate of service UNMIS, document 'to whom it may concern' van UNMIS dd. 6/9/2010, uw ontslagbrief dd. 18/8/2010, document 'to whom it may concern' van UNIDO dd. 5/10/2004) voor die uw vroegere activiteiten voor de UN en AU aantonen, dewelke op zich hierboven ook niet worden betwijfeld. Hetzelfde geldt voor de diploma's en opleidingscertificaten die u neerlegt.

Ten slotte legde u nog een medisch attest neer waaruit blijkt dat u een besnijdenis type 4 onderging (zie medisch attest dd. 8/8/2012). Uit dit attest blijkt dat u omwille van deze (beperkte) besnijdenis niet veel 'functionele hinder' te verwachten hebt. Bovendien haalt u uw besnijdenis ook niet zelf aan als reden voor uw asielaanvraag en haalt u ook geen toekomstige vrees aan in dit kader. U verklaart enkel dat men u in het (opvang)centrum aangeraden had dit aan te halen omdat het zou kunnen helpen. U besloot door te stellen dat het in ieder geval niet uw hoofdprobleem is (zie gehoor CGVS I, p. 10).

Er dient nog te worden opgemerkt dat in hoofde van uw zus, (A.R.I.M.A.) (C.G. 1223049 - O.V. 7.630.175) en twee broers, Abushouk Mazin Ismail Mohamed (C.G. 1316098 - O.V. 7.763.266) en Ismail Mohamad Ahmad Nazar (C.G. 1312593 - O.V. 7.683.710), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw vluchtelingenstatus dient ingetrokken te worden."

1.2. Aangaande tweede verzoekende partij (I.M.A.N.) luidt de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn, afkomstig van Omdurman. Uw vader was jarenlang ambassadeur van Soedan in verschillende landen. U woonde met uw vader in Oostenrijk en Turkije. In 2003 keerde u terug naar Soedan voor uw studies. In 2007 vatte u uw studies aan aan de universiteit van Omdurman. In 2008, toen u op de universiteit aanwezig was op een debat naar aanleiding van de studentenverkiezingen, werden u en twee van uw vrienden opgepakt door de veiligheidsdienst. Jullie werden naar een kantoor gebracht waar jullie geslagen werden. U werd er apart geroepen en men zei u dat u de broer van (A.R.I.M.A.) (CG 12/16166, OV 7.519.596) en (A.R.I.M.A.) (CG 12/23049, OV 7.630.175) bent, uw zussen die voor de UN werkten. De man die u ondervroeg zei u dat uw zussen spionnen waren en dat u zoals uw zussen was. Hij vroeg u met de veiligheidsdienst samen te werken en te zorgen dat uw zussen zouden stoppen met hun werk. Hij vroeg u ook informatie van uw zussen los te krijgen die u dan aan hen moest doorgeven. Hierop werd u, lang na uw twee vrienden, vrijgelaten. Hierna werd u soms door mensen aangesproken op de universiteit om te vragen of u nog geen informatie had voor hen.

In 2010 ging u opnieuw luisteren tijdens een debat aan de universiteit. U werd opnieuw met twee andere mannen meegenomen. Jullie werden naar een spookhuis gebracht in Bahri. Jullie werden in erbarmelijke omstandigheden opgesloten en mishandeld. U werd ondervraagd over uw activiteiten voor organisaties en over uw zussen. Na enkele dagen werd u vrijgelaten nadat een officier u

had opgedragen de pc van uw zussen te bezorgen. Thuis gekomen vertelde u niet aan uw ouders waar u was geweest. U zei dat u in een gevecht was terecht gekomen.

U had een laatste keer problemen in juni 2012, nadat u bent afgestudeerd. U hielp uw zus (A.R.I.M.A.) het land te verlaten omdat ze problemen had. U bracht haar naar Obeid en verder naar El Nhud waar ze een passeur ontmoette. Hierna keerde u met de bus terug naar Khartoem. Onderweg werd u echter van de bus gehaald door de veiligheidsdienst. U werd teruggebracht naar Obeid waar u in een appartement ondervraagd werd over de reden van uw reis naar Obeid. U werd er mishandeld en ondervraagd over uw zus (A.R.I.M.A.). U werd gedwongen een document te tekenen waarin u aangaf 100 miljoen geleend te hebben van de man die u ondervroeg. Vervolgens werd u vrijgelaten en kon u de bus naar Khartoem nemen. Later vernam u dat uw vader uw vrijlating geregeld had. Na dit incident voelde u zich niet meer veilig en kwam u niet veel meer buiten. Hierna werd u nog telefonisch lastiggevalen tot u uw sim-kaart veranderde. In april 2013 verliet u vervolgens Soedan. U kwam op 2 april 2013 aan in België en diende dezelfde dag een asielaanvraag in. U vervoegde hier uw zussen, (A.R.I.M.A.) (CG 12/16166, OV 7.519.596) en (A.R.I.M.A.) (CG 12/23049, OV 7.630.175), die al eerder asiel hadden aangevraagd. Later kwam uw minderjarige broer, (A.M.I.M.) (CG 1316098, OV 7.763.266), jullie hier vervoegen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo dient te worden vastgesteld dat u er niet van op de hoogte bent of, na uw eerste arrestatie, uw twee vrienden die eveneens werden opgepakt, ook werden ondervraagd (zie gehoor CGVS, p. 10). Het is echter totaal niet aannemelijk dat u na deze arrestatie niet met uw vrienden zou besproken hebben wat er precies met hen was gebeurd. Bovendien verklaart u ook dat u uw tweede arrestatie niet meldde aan uw ouders, maar dat u uw vader wijs maakte dat u in een ruzie was terechtgekomen en daaraan uw verwondingen overhield (zie gehoor CGVS, p. 7-9). Uw uitleg dat u uw vader probeerde te sparen omdat uw ouders ziek zijn en u hen niet wou betrekken daarin (zie gehoor CGVS, p. 9) komt helemaal niet geloofwaardig over. Uw vader is immers een gepensioneerd ambassadeur die, zoals blijkt uit de verklaringen van uw broer Mazin (CG 13/16098, ov 7.763.266), zijn dagen vult met het bijwonen van bijeenkomsten in het bureau voor gepensioneerde ambassadeurs (zie gehoor broer p. 12) wat allerm minst wijst op een verzwakte gezondheid. Bovendien blijkt verder uit uw verklaringen dat uw vader wel uw vrijlating zou geregeld hebben na uw detentie in 2012 (zie gehoor CGVS, p. 9), wat er opnieuw allerm minst op wijst dat uw vader een verzwakt persoon is. Integendeel, uw vader blijkt in staat te zijn uw vrijlating te regelen en dus enige macht en invloed te hebben. Dat u hem dan niet van problemen op de hoogte zou brengen als u die zou hebben, tast dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds ernstig aan. Vervolgens verklaart u wel dat uw vader erin slaagde uw vrijlating te regelen in 2012, maar kan u niet uitleggen hoe. U weet ook niet hoe uw vader er van op de hoogte was waar u zich in detentie bevond (zie gehoor CGVS, p. 9). U weet niet hoe uw vader u gevonden heeft en u verklaart zelfs het hem niet gevraagd te hebben, wat de doorleefdheid van uw verklaringen toch ernstig aantast.

Verder is het helemaal niet aannemelijk dat u niet meteen uw zussen zou hebben ingelicht over de problemen die u reeds sinds 2008 ondervond (zie gehoor CGVS, p. 10). U verklaart dat u hen niet meteen op de hoogte bracht maar het hen later wel vertelde maar dat u hen niet teveel details gaf. Het is opmerkelijk dat u hen niet meteen (eventueel telefonisch, gezien hun afwezigheid) op de hoogte bracht, aangezien uw problemen meteen al van in 2008 door de veiligheidsdienst duidelijk gelieerd werden aan de activiteiten van uw zussen. Het is niet aannemelijk dat u ervan op de hoogte zou geweest zijn dat uw zussen gezocht werden, maar dat u hen hiervan niet op de hoogte bracht omdat ze vaak afwezig waren. Ook u lieert trouwens al uw problemen aan uw zussen en uit uw verklaringen blijkt dat bij elke arrestatie door de veiligheidsdiensten verwezen werd naar uw zussen (zie gehoor CGVS, p. 6). Er dient echter te worden vastgesteld dat ook de problemen die uw zussen aanhaalden tijdens hun asielaanvraag niet geloofwaardig werden bevonden en dat ook hun verklaringen betreffende hun professionele activiteiten niet aannemelijk waren (zie kopie beslissing zussen). Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw problemen die zouden voortvloeien uit die van uw zussen.

Deze vaststellingen worden trouwens bevestigd door uw verklaring dat de autoriteiten nooit naar jullie huis gekomen zijn en dat uw ouders geen problemen kennen, of u er alvast niet van op de hoogte bent (zie gehoor CGVS, p. 4, 11). Hier zijn uw verklaringen trouwens tegenstrijdig met die van uw zus (A.R.I.M.A.), die verklaarde dat uw ouders wel problemen kennen en dat hun pensioen niet wordt uitbetaald (zie gehoor (A.R.I.M.A.), p. 7). U verklaarde daarentegen uitdrukkelijk dat uw ouders wel nog betaald worden (zie gehoor CGVS, p. 5). Ook verklaart u niet te weten of uw zus Randa ooit werd gearresteerd (zie gehoor CGVS, p. 11). U verklaart dat uw zussen niet veel aan u vertelden over hun

problemen (zie gehoor CGVS, p. 11). Dit is niet aannemelijk aangezien u wel diegene zou geweest zijn die met (A.R.I.M.A.) meereisde tot aan haar passeur. Bovendien mag verwacht worden, gezien u verklaarde dat uw problemen gelieerd zijn met die van uw zussen, dat jullie hierover zouden praten met elkaar.

Vervolgens kan nog worden opgemerkt dat u van juni 2012, uw laatste detentie die tot een einde kwam dankzij tussenkomst van uw vader, tot april 2013, uw vertrek uit Soedan, geen noemenswaardige problemen meer kende (zie gehoor CGVS, p. 11). U verklaart wel telefonisch lastiggevallen te zijn, maar dit stopte van zodra u uw sim-kaart wijzigde. Indien de Soedanese autoriteiten, die u in het verleden danig mishandelden om informatie van u te krijgen, daadwerkelijk in u geïnteresseerd waren, is het niet aannemelijk dat ze u thuis zouden gerust gelaten hebben. U verklaart dat u niet buiten kwam in deze periode omdat u zich onveilig voelde, maar er dient wel te worden vastgesteld dat u er in deze periode wel in slaagde uw diploma nog te behalen (afgeleverd in november 2012). Bovendien nam u in november 2012 contact op met de Soedanese autoriteiten om een nieuwe identiteitskaart aan te vragen omdat de oude niet zo duidelijk leesbaar was (zie gehoor CGVS, p. 2). Dit duidt allerminst op een onveiligheidsgevoel dat u zou gehad hebben ten aanzien van de Soedanese autoriteiten. Dat men u ook zonder problemen uw nieuwe identiteitskaart heeft afgeleverd toont eens te meer aan dat de Soedanese autoriteiten u helemaal niet viseerden. Vervolgens zijn ook uw verklaringen betreffende uw paspoort opmerkelijk te noemen. U verklaart dat u niet met uw eigen paspoort kon reizen omdat u reeds bedreigd werd. U reisde dus met een vals paspoort naar België. U had tijdens uw reis echter wel uw echte identiteitskaart bij zich. Indien u werkelijk bevreesd was dat u tijdens uw reis zou 'ontmaskerd' worden is het niet aannemelijk dat uw wel zou reizen met uw echte identiteitskaart in uw portefeuille. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat uw identiteitskaart zich 'per toeval' in uw portefeuille bevond en dat u ze hier pas gevonden hebt (zie gehoor CGVS, p. 2). Indien u werkelijk uit vrees voor de Soedanese autoriteiten die u reeds zouden vervolgd hebben, onder een valse identiteit zou reizen, is het niet aannemelijk dat u niet meer voorzorgen zou genomen hebben om uw identiteit ook werkelijk te verhullen. U verklaarde trouwens nog een paspoort in Soedan te hebben. U gevraagd of het mogelijk was dat dit paspoort opgestuurd zou worden, verklaarde u het te zullen proberen (zie gehoor CGVS, p. 2). Hoewel u er op gewezen werd dat dit zeer belangrijk is, hebt u nagelaten het paspoort te (laten) bezorgen. U verklaarde nochtans dat u uw familie via e-mail kon vragen het op te sturen.

Verder kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde dat de autoriteiten niet weten waar uw zussen zich bevinden (zie gehoor CGVS, p. 10). Nochtans verwijzen uw zussen op het internet duidelijk naar hun verblijfplaats in België. Er mag aangenomen worden dat, indien de Soedanese autoriteiten dermate op zoek zijn naar uw zussen dat ze meerdere leden van uw familie viseren, ze ook reeds via het internet op de hoogte zouden zijn van hun verblijfplaats. Vervolgens verklaart u dat uw broer Tamir geen werk heeft. U verklaart dat hij geen werk krijgt in Soedan omdat ze enkel partizanen van het Nationaal Congres aanwerven (zie gehoor CGVS, p. 5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat uw broer (T.) zich reeds enkele jaren in de Verenigde Arabische Emiraten bevindt waar hij, inderdaad als IT-ingenieur afgestudeerd aan de universiteit van Khartoem (zie gehoor CGVS, p. 4), een job heeft in Abu Dhabi (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). U haalt ook aan dat uw broer Mohamed problemen zou hebben en verwijst naar verklaringen van uw ouders die u zeggen dat hij niet gepromoveerd wordt en soms geschorst wordt van zijn werk en lastig gevallen wordt. U haalt als reden opnieuw uw zussen aan (zie gehoor CGVS, p. 4). Gevraagd of u nog contact had met Mohamed zelf bevestigt u dit. U verklaart echter met hem zelf niet over zijn problemen gesproken te hebben (zie gehoor CGVS, p. 5), wat opnieuw helemaal niet doorleefd overkomt.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt in het kader van uw asielaanvraag een identiteitskaart voor, die hierboven reeds werd besproken. Bovendien staat dit document enkel uw verklaringen betreffende uw identiteit die hierboven niet in twijfel wordt getrokken. Hetzelfde geldt trouwens voor uw geboorteakte. Ook het diploma en het attest betreffende uw studies bevatten enkel informatie die hierboven niet betwijfeld wordt.

Er dient nog te worden opgemerkt dat in hoofde van uw zus, (A.R.I.M.A.) (C.G. 12/16166 - O.V. 7.519.596), die aanvankelijk erkend werd als vluchteling in België, een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus werd genomen, op basis van nieuwe informatie die essentieel was voor de beoordeling van haar asielaanvraag. In hoofde van uw andere zus, (A.R.I.M.A.) (C.G. 12/23049 - O.V. 7.630.175) en van uw broer, (A.M.I.M.) (C.G. 13/16098 - O.V. 7.763.266), werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Aangaande de derde verzoekende partij (A.M.I.M.) luidt de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn, afkomstig uit Omdurman. U bent minderjarig. Uw vader was ambassadeur van Soedan en u vergezelde hem in het buitenland wanneer hij werkte. Sinds 2008 is hij met pensioen.

U ging in Khartoem naar de internationale school waar u les kreeg in het Engels. U heeft 2 zussen, (A.R.I.M.A.) (CG 12/16166, OV 7.519.596) en (A.R.I.M.A.) (CG 12/23049, OV 7.630.175), die in Darfur werkten voor de UN. Zij kregen hierdoor problemen met de Soedanese autoriteiten waardoor zij het land dienden te verlaten. Omwille van hun vertrek werd u in juni 2012 op uw school door twee onbekenden ondervraagd over de verblijfplaats van uw zus Randa. In januari 2013 werd u op straat door drie gewapende mannen tegengehouden en bedreigd. U werd opnieuw gevraagd naar de verblijfplaats van uw zussen. Indien u het hen niet zou vertellen zou u hetzelfde overkomen als uw broer (I.M.A.N.) (CG 13/12593, OV 7.683.710), die ook eens werd opgepakt en geslagen. U zou evenwel niet zoals uw broer kunnen terugkeren naar uw familie, vermeldden de mannen er nog bij.

Verder werd u sinds 2011, toen u met vrienden en vriendinnen begon uit te gaan, door de Soedanese autoriteiten meermaals per maand tegengehouden en gecontroleerd omdat u met meisjes hand in hand liep, te strakke broeken draagt en uw kapsel niet strookt met de regels. U werd in april 2012 gedurende een uur vastgehouden door de politie nadat u hand in hand liep met uw vriendin. Omdat uw vader oordeelde dat het niet veilig meer was voor u in Soedan, regelde hij uw vertrek uit het land in augustus 2013 en vervoegde u uw zussen en broer in België. U vroeg er op 11 september 2013 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zeer merkwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot uw paspoort. U verklaart door de Soedanese autoriteiten gezocht en ondervraagd te zijn in verband met de verblijfplaats van uw zussen. Echter, u slaagt erin zonder enig probleem Soedan met uw eigen (diplomatiek) paspoort te verlaten via de controles op de luchthaven van Khartoem (zie gehoor CGVS, p. 5-6). U verklaart zelfs dat uw vader ook een toelatingsbrief diende te schrijven zodat u als minderjarige alleen kon reizen, een brief die door de Soedanese autoriteiten werd bijgehouden, wat erop wijst dat u wel degelijk gecontroleerd werd. Dat u zonder problemen naar het buitenland kon vertrekken wijst er allerminst op dat u door de Soedanese autoriteiten gevisieerd werd met het oog op vervolging naar aanleiding van uw verwantschap met uw zussen die zouden gezocht worden. Bovendien is het totaal onaannemelijk dat u niet meer in staat bent (een kopie van) uw paspoort, waarmee u gereisd hebt, aan de Belgische autoriteiten te bezorgen. Uw verklaring dat uw zus Randa het paspoort, samen met uw vliegtickets en boarding pass meteen terugstuurde naar Soedan om veiligheidsredenen (zie gehoor CGVS, p. 4-5) is totaal onaannemelijk. Immers, er is vooreerst geen enkele reden waarom uw boarding pass zou moeten teruggestuurd worden naar Soedan. Ook uw uitleg dat uw vliegtuigticket moest teruggestuurd worden om eventueel het geld van de niet-genomen terugvlucht te recupereren is duidelijk bij de haren getrokken aangezien u zelfs niet weet of het geld dan ook daadwerkelijk werd gerecupereerd (zie gehoor CGVS, p. 6). Ook de uitleg over uw paspoort tart alle verbeelding. U verklaart dat uw zus Randa, die nochtans ervaring heeft met asielaanvragen in België en dus zeer goed op de hoogte moet zijn van het belang van identiteitsdocumenten, maar die ook weet heeft van de gevolgen die bepaalde gegevens in het paspoort kunnen hebben, het paspoort terugstuurde naar uw vader. Zelfs indien hiervoor al veiligheidsredenen zouden zijn, wat hierna betwist wordt, is het niet voor te stellen dat Randa of andere leden van uw familie in België, dan niet de reflex zouden gehad hebben een kopie van uw reisdocumenten te bewaren. De vaststelling dat uw reisdocumenten blijkbaar meteen na uw aankomst, nog voor uw asielaanvraag, bewust zouden 'teruggestuurd' zijn, doet ernstig vermoeden dat deze documenten gegevens bevatten die niet aan de asielinstanties bekend mogen zijn. De redenen die opgesomd worden in het document dat ondertekend werd met de naam van uw vader (dd. 19/11/2013) verklaren alvast niet waarom geen kopies konden worden genomen alvorens de originele documenten terug te sturen. De brief bevat ook geen redenen waarom uw boarding pass en vliegticket diende teruggestuurd te worden. Aangezien u bovendien nog steeds geen 18 jaar bent was het ook helemaal niet dringend dat uw paspoort reeds zou worden terugbezorgd aan de autoriteiten. Immers, blijkbaar heeft uw vader uw paspoort samen met die van uw

oudere broers Mohamed en (T.) terugbezorgd, wat aantoonde dat het zelfs voorbij de leeftijd van 18 jaar geen probleem is als kinderen van diplomaten hun paspoort houden. Bovendien blijkt uit de brief dat uw vader de paspoorten zelfs niet diende te overhandigen aan de autoriteiten maar kon hij ook de paspoorten zelf 'vernietigen'. Er was dus geen enkele reden voor uw vader om zich te wenden tot de autoriteiten om uw paspoort in te dienen. Uw vaders burgerzin en stiptheid om de paspoorten van zijn kinderen precies op tijd en dan nog bij de autoriteiten in te dienen zoals voorzien zou zijn door de regelgeving in Soedan, staat in schril contrast met het feit dat hij zijn kinderen helpt Soedan te ontvluchten en met zijn kennis over de problemen die zijn kinderen meegemaakt hebben met die Soedanese autoriteiten.

Verder dient te worden vastgesteld dat u uw problemen met de Soedanese autoriteiten situeert in de periode tussen juni 2012 en januari 2013. U lieert uw problemen aan de verdwijning van uw zussen uit Soedan. U verklaart sinds uw problemen in januari 2013 zeer voorzichtig te zijn geweest. U verklaart dat uw vader u hierna steeds naar school bracht. U verklaart ook dat u na de examens thuis bleef en niet buiten mocht (zie gehoor CGVS, p. 9). Nochtans blijkt uit de documenten die u voorlegt dat u in juni 2013 en vervolgens in juli 2013 contacten had met de Soedanese autoriteiten om uw certificaat van leeftijd in orde te brengen. U verklaart dat uw geboorteakte ooit na een diefstal in jullie huis niet meer werd gevonden (zie gehoor CGVS, p. 7). Het feit dat u in 2013 dergelijke documenten hebt aangevraagd aan de autoriteiten en die ook zonder problemen blijktbaar hebt ontvangen, samen met de nodige stempels van verschillende Soedanese autoriteiten, tast uw vrees voor diezelfde autoriteiten reeds aan. Bovendien is niet geheel duidelijk waarom u deze documenten zou hebben nodig gehad. Het feit dat u verklaarde dat uw vader vond dat als je reist je eerst de documenten van buitenlandse zaken op orde moet hebben (zie gehoor CGVS, p. 7), toont eens te meer aan dat u op een legale manier van Soedan naar België bent gereisd en dat de Soedanese autoriteiten alvast op de hoogte waren van uw (nakende) vertrek en hier geen bezwaar tegen hadden.

Deze vaststellingen tasten de ernst van uw vrees ten aanzien van de Soedanese autoriteiten reeds grondig aan en worden bevestigd door uw verklaringen dat u sinds januari 2012, toen uw vader u begon naar school te brengen, geen problemen meer kende (zie gehoor CGVS, p. 13). U verklaarde eveneens dat de autoriteiten nooit naar jullie woning kwamen (zie gehoor CGVS, p. 13), wat gezien ze op zoek zouden zijn naar uw zussen helemaal niet aannemelijk is. U verklaart trouwens tweemaal te zijn benaderd door de autoriteiten omdat ze van u wilden weten waar uw zussen zich bevinden (zie gehoor CGVS, p. 4, 7, 8, 12). Nochtans bevindt (bevond) er zich op het internet informatie van uw zussen op sociale netwerksites, waaruit duidelijk blijkt dat ze zich in België bevinden. Het is niet aannemelijk dat als de Soedanese autoriteiten hen werkelijk zouden zoeken, en daarvoor meerdere familieleden ook maanden later nog lastig vallen, hiervan niet op de hoogte zouden zijn. Bovendien kan worden vastgesteld dat uw vader, toch ook de vader van uw zussen, blijktbaar zonder problemen activiteiten heeft op het ministerie van buitenlandse zaken, in het bureau voor gepensioneerde diplomaten (zie gehoor CGVS, p. 12). U verklaart dat hij daar zijn tijd doodt. Deze vaststelling toont eens te meer aan dat geen geloof kan gehecht worden aan verklaringen over een vervolging van u, uw zussen en broer, omwille van de activiteiten van uw zussen die door de Soedanese autoriteiten als oppositie zouden gepercipieerd worden.

Hierbij kan trouwens worden gewezen op het feit dat ook de asielaanvragen van uw zussen niet als geloofwaardig werden bevonden omdat geen geloof gehecht kon worden aan hun verklaringen over de aard van hun activiteiten voor de UN en aan hun daaruit volgende vervolging. In hoofde van uw zus, (A.R.I.M.A.) (C.G. 12/16166 - O.V. 7.519.596), die aanvankelijk erkend werd als vluchteling in België, werd een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus genomen, op basis van nieuwe informatie die essentieel was voor de beoordeling van haar asielaanvraag. In hoofde van uw andere zus, (A.R.I.M.A.) (C.G. 12/23049 - O.V. 7.630.175), werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Ook in hoofde van uw broer, (I.M.A.N.) (C.G. 13/12593 - O.V. 7.683.710), werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Uw algehele geloofwaardigheid wordt trouwens verder ondermijnd door uw verklaringen over het contact dat u al dan niet nog zou hebben met uw ouders. Gevraagd of u nog contact hebt met uw ouders ontkende u dit onmiddellijk (zie gehoor CGVS, p. 4). U voegt eraan toe dat u bang bent om hen te contacteren maar dat u wel nog nieuws van hen ontvangt. Doorgevraagd waarom u bang bent verklaart u bang te zijn dat men zou weten waar u en uw broer en zussen zijn en begint u uw verklaringen bij te stellen door te beweren dat u van tijd tot tijd wel contact hebt om uiteindelijk te concluderen dat u hen wel nog telefonisch contacteert, zelfs nog drie à vier dagen voor het gehoor (zie gehoor CGVS, p. 4).

Wat betreft uw verklaringen aangaande de problemen die u zou ondervonden hebben met de Soedanese autoriteiten omwille van uw 'onaangepast' gedrag op straat met vrienden, kan worden opgemerkt dat deze bezwaarlijk als een ernstige vervolging in de zin van de Conventie van

Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan beoordeeld worden. Immers, u verklaarde eenmalig voor een uur opgepakt te zijn maar vrijgelaten te zijn nadat men ontdekte dat uw vader diplomaat was (zie gehoor CGVS, p. 10). Verder haalt u enkel aan meermaals door de autoriteiten hierover aangesproken te zijn en gecontroleerd te zijn, wat niet onder de definitie van vervolging of ernstige schade valt.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat uw zussen (A.R.I.M.A. (CG 12/16166, OV 7.519.596) en (A.R.I.M.A.) (CG 12/23049, OV 7.630.175) en uw broer (I.M.A.N.) (CG 13/12593, OV 7.683.710) eveneens in België een asielprocedure hebben lopen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/3, 48/4, 57/6, eerste lid, 7° en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In onderhavig verzoekschrift stellen verzoekers het volgende:

“Op verwerende partij rusten drie verplichtingen wanneer zij aan de asielzoeker de internationale bescherming toekent of vier verplichtingen wanneer zij aan de asielzoeker de internationale bescherming weigert.

Bij een asielaanvraag dient verwerende partij steeds aangaande de asielaanvraag een beslissing te nemen (beslissingsplicht als wettelijke opdracht) na op een zorgvuldige wijze (zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur van de administratieve overheid in de uitoefening van haar wettelijke opdracht) de asielaanvraag te hebben onderzocht (onderzoeksplicht). Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juni 1951 en artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 (R.v.V. nr. 122.922 van 24 april 2014).

Indien verwerende partij de internationale bescherming weigert dan moet zij haar beslissing bovendien motiveren (motiveringsplicht; R.v.V. nr. 122.922 van 24 april 2014).

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (art. 48/6, al. 1, a) van voormelde Wet van 15 december 1980; R.v.St. nr. 190.508 van 16 februari 2009; R.v.St. nr. 163.124 van 4 oktober 2006; o.a. R.v.V. 38.899 van 18 februari 2010; UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84; Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Jaarverslag 2009-2010, <http://www.rvv-cce.be>, p. 71). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten (criterium van externe consistentie: art. 48/6, al. 1, c) van voormelde Wet van 15 december 1980; o.a. R.v.V. 38.899 van 18 februari 2010). In het relaas mogen niet alleen geen tegenstrijdigheden maar ook geen hiaten, vaagheden en ongerijmde wendingen voorkomen op het niveau van de relevante bijzonderheden (criterium van de interne consistentie van de verklaringen: art. 48/6, al. 1, c) en e) van voormelde Wet van 15 december 1980; R.v.St. nr. 163.124 van 4 oktober 2006; o.a. R.v.V. 38.899 van 18 februari 2010).

Daaruit volgt dat de geloofwaardigheid vaststaat wanneer de verklaringen in hoofdlijnen intern en extern consistent zijn (art. 48/6 van voormelde Wet van 15 december 1980).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (art. 48/6, b) en e) van de voormelde Wet van 15 december 1980; R.v.St. nr. 186.868 van 7 oktober 2008; o.a. R.v.V. 38.899 van 18 februari 2010; UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, 204; Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Jaarverslag 2009-2010, <http://www.rvv-cce.be>, p. 71). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat en die de toekenning van de bescherming kunnen rechtvaardigen te toetsen (R.v.V. nr. 122.922 van 24 april 2014).

Artikel 48/7 van voormelde Wet van 15 december 1980 draait de bewijslast om indien verzoekende partij aantoont dat zij reeds werd vervolgd of reeds ernstige schade heeft ondergaan of rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Jaarverslag 2009-2010, <http://www.rvv-cce.be>, p. 71; Ontwerp van Wet houdende diverse bepalingen, Parl. St., Kamer, gewone zitting 2009-2010, nr. 2423/001, Memorie van toelichting, pp. 13-14).

Tegenover de bewijslast van de asielzoeker staat zoals gesteld de verplichting van verwerende partij om de asielaanvraag zorgvuldig te onderzoeken (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205, b)).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij de verplichting op haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 123.726 van 1 oktober 2003; R.v.St. nr. 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. nr. 167.411 van 2 februari 2007; o.a. R.v.V. 38.899 van 18 februari 2010).

Concreet dient verwerende partij (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205):

- te verzekeren dat de vluchteling zijn zaak zo volledig mogelijk aanbrengt;
- de geloofwaardigheid te bepalen en het bewijs te evalueren zo nodig door de vluchteling het voordeel van de twijfel te geven ten einde de objectieve en subjectieve elementen in het relaas vast te stellen (zie ook: art. 48/6, § 3 van voormelde Wet van 15 december 2013; R.v.V. Algemene vergadering nr. 45.396 van 24 juli 2010);
- deze elementen te koppelen aan de criteria van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (zie ook art. 48/3, § 3 van voormelde Wet van 15 december 2013).

De voormelde Wet van 15 december 1980 bevat geen bepaling die verwerende partij toelaat minder zorgvuldig de nood aan subsidiaire bescherming te beoordelen. Dezelfde zorgvuldigheidsverplichting geldt voor verwerende partij.

Zelfs indien de verklaringen niet aannemelijk werden bevonden moet in fine de vraag gesteld worden of het bestaan van een vrees voor vervolging of van een risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden (R.v.V. Algemene Vergadering nr. 45.396 van 24 juni 2010; Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Jaarverslag 2009-2010, <http://www.rvv-cce.be>, p. 74; R.v.V. nr. 122.922 van 24 april 2014).

In casu heeft verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij door de nationale veiligheidsdiensten werd benaderd omdat zij afwisselend voor de Verenigde Naties en de Afrikaanse Unie werkte. Toen verwerende partij weigerde om te spioneren voor de nationale veiligheid werd zij als staatsgevaarlijk beschouwd waarna zij herhaaldelijk werd bedreigd en ontvoerd. Haar problemen situeren zich in twee periodes die zij in haar verklaringen aangaf eerst naar aanleiding van haar voormelde tewerkstellingen en later nadat zij voor haar studie een thesis schreef en hiervoor veldwerk verrichtte die leidde tot haar ontvoering (zie het eerste en tweede gehoorverslag van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen respectievelijk pp. 6 en volgende en 2 en volgende). Dit is de kern van de verklaringen waarop de erkenning van de vluchtelingenstatus is gesteund. Deze kern van verklaringen worden door verwerende partij niet betwist.

Verscheidene internationale gezaghebbende bronnen in de zin van artikel 57/6/1 van voormelde Wet van 15 december 1980 bevestigen de verklaringen van verzoekende partij omdat deze ermee consistent zijn en daarom geloofwaardig.

In het bijzonder vermeldt Home Office UK Border Agency in haar COI-rapport dat de nationale veiligheidsdiensten (NISS) op grond van de wet personen kunnen incommunicado kunnen aanhouden tot vier en een halve maand zonder rechtsmiddelen voor de gevangenen (Home Office UK Border Agency, "Republic of Sudan. Country of Origin Information (COI) Report", 11 september 2012, p. 135; zie stuk nr. 10), dat de NISS hierbij overgaat tot foltering en mishandeling van de gevangenen (Home Office UK Border Agency, *ibidem*, 11 september 2012, p. 103; zie stuk nr. 10) en hiervoor

straffeloosheid genieten (Home Office UK Border Agency, *ibidem*, 11 september 2012, pp. 125-126; zie stuk nr. 10). Doordat de verklaringen van verzoekende partij consistent zijn met de algemeen bekende gegevens zijn zij geloofwaardig. Deze vaststaande gegevens verantwoorden het verzoek om internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 minstens 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980.

De motieven die verwerende partij inroept om de erkenning van de vluchtelingenstatus van verzoekende partij in te trekken op grond van artikel 57/6, al. 1, 7° van voormelde Wet van 15 december 1980 zijn foutief en irrelevant voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming van verzoekende partij.

De motieven zijn foutief omdat verzoekende partij geen informatie heeft achtergehouden en geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Verzoekende partij heeft in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert zoals elk redelijk persoon een terechte gegronde vrees voor haar leven, fysieke integriteit en vrijheid bekomen toen in de tweede periode ernstiger werd bedreigd en ontvoerd. Dit is nadat zij in Zwitserland en Duitsland had verbleven. Zij besloot hierop rederlijkerwijze te vluchten met alle mogelijke middelen. De veronderstelling die verwerende partij maakt dat verzoekende partij reeds in Zwitserland of Duitsland asiel had kunnen aanvragen is niet de houding van een redelijk opgeleid persoon zoals verzoekende partij en kan daarom niet dienen als deugdelijk motief. Ook hooggeplaatste personen bij de Verenigde Naties zijn niet in staat bescherming te verlenen tegen de foltering en mishandeling door NISS die zoals hiervoor werd aangetoond wettelijke en feitelijk straffeloosheid geniet.

Verzoekende partij heeft geen informatie achtergehouden. Zij legde een hele reeks documenten voor waaruit verwerende partij een keuze maakte en van de gekozen documenten. Bij deze documenten die zij voorlegde was het diploma van de Universität Oldenburg (zie stuk nr. 9). Zij gaf ook een *ubs stick* af waarop het diploma stond samen met haar thesis (zie het eerste gehoorverslag van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen p. 6). Verzoekende partij kan niet verweten worden dat haar dossier onvolledig werd bijgehouden of niet de feiten vermeld of de documenten bevat zoals zij verklaarde of neerlegde tot staving van haar verklaringen. Uit haar verklaringen blijkt dat haar dossier al onzorgvuldig werd behandeld door de dossierbehandelaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken die haar vriendschap zocht (zie het tweede gehoorverslag van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen p. 5). Op dat moment had verzoekende partij uiteraard geen weet dat de *ubs stick* niet langer in het dossier stak en had zij hierom geen reden om klagen tijdens dit verhoor.

Het feit dat verzoekende partij haar minderjarige broer aanraadde om zijn paspoort terug te sturen werd ingegeven door de idee dat wanneer het paspoort werd teruggegeven dit de indruk zou wekken dat hij nog in het land verbleef. Er bestaat geen twijfel over de identiteit of de nationaliteit van haar minderjarige broer. De redeneringen die verwerende partij hierrond optrekt zijn irrelevant voor de beoordeling van de gegronde vrees voor haar leven, fysieke integriteit of vrijheid. Verzoekende partij leverde het bewijs dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van voormelde Wet van 15 december 1980.

De motieven zijn irrelevant omdat zoals hiervoor werd aangetoond de verklaringen niet frauduleus zijn en de ingeroepen elementen niet doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Artikel 57/6, al. 1, 7° van voormelde Wet van 15 december 1980 luidt:

7° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest;

Zoals hiervoor aangetoond heeft verzoekende partij geen fraude gepleegd door informatie achterhouden (het dossier is onvolledig en kon niet nuttig dienen voor een nieuwe beoordeling door verwerende partij) of de asielpcedure van haar minderjarige broer gesaboteerd (zij hebben een aannemelijk verklaring: de idee was de vlucht van de broer ten aanzien van de nationale overheden toe te dekken) nog raken zij aan de reden van het bestaan van een gegronde vrees voor het leven, fysieke integriteit of vrijheid (toenemende bedreigingen, mishandeling en ontvoering door de NISS wat niet door verwerende partij wordt betwist en waarvan het bestaan door internationale bronnen wordt bevestigd). Hierom zijn de motieven die de bestreden beslissing moeten schragen niet deugdelijk.

Schending van artikel 57/6, al. 1, 7° van voormelde Wet van 15 december 1980.

Om voorgaande redenen zijn de ingeroepen motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk en kunnen zij deze beslissing niet schragen.

Schending van de materiële motiveringsplicht.

Door de internationale bescherming in te trekken terwijl de feiten die voor vaststaand dienen te worden beschouwd en die de vraag om internationale bescherming kunnen rechtvaardigen niet het juiste

gewicht te geven schendt verwerende partij de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980.

De administratieve rechtshandeling mag vooreerst niet strijdig zijn met de wet. Het woord "wet" wordt hier in de meest algemene materiële betekenis gebruikt. Het verdragsrecht en inzonderheid de communautaire verdragen en het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, behoren tot de bronnen van het Belgisch administratief recht (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 963).

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 schrijft de motivering van de administratieve beslissing voor en is een bijzondere toepassing van de Wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt medegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 748).

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Het vermelden van de juridische overwegingen houdt in dat in concreto op een ondubbelzinnige wijze moet verwezen worden naar de toegepaste norm of het beginsel van behoorlijk bestuur (R.v.St., BVBA SPIELOTHEK, nr. 78960 van 2 februari 1999). De feitelijke gegevens zijn de gegevens die voor de toepassing van de norm zorgen (R.v.St., VANDENDOREN, nr. 87008 van 3 mei 2000).

De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State welke van oudsher van een deugdelijke motivering vereist dat zij meer is dan een louter abstracte en vormelijke stijlfomule (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 749). De motivering moet pertinent zijn, d.w.z., duidelijk te maken hebben met de beslissing (R.v.St., GHYSELS, nr. 43 259 van 9 juni 1993; VAN DEN VLOET, nr. 72834 van 30 maart 1998). Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z., dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (R.v.St., COOLS, nr. 42143 van 3 maart 1993; BULENS, nr. 43 596 van 30 juni 1993; FLAMAND, nr. 43782 van 12 juli 1993; KEIRSEBILCK, nr. 51142 van 16 januari 1995; JAQUES, nr. 51576 van 8 februari 1995; VAN HOORNEWEDER, nr. 52975 van 18 april 1995; BREUGELMANS, nr. 72835 van 30 maart 1998). Draagkrachtig betekent dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is.

De materiële motiveringsplicht, dat wil zeggen de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (R.v.St. nr. 133.153 25 juni 2004).

Om dezelfde redenen moet worden vastgesteld dat de verklaringen van tweede en derde verzoekende partij geloofwaardig zijn. de ingeroepen contradicties met het verhaal van eerste verzoekende partij zijn kennelijk ongegrond. Zij werden uiteindelijk ook vervolgd.

Hierboven werd aangetoond dat aan deze voorwaarden niet is voldaan.

Verwerende partij kon niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De middelen zijn gegrond."

2.1.2. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift de volgende stukken: de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus van 28 september 2012 (stuk 3), de "bijlage 26" van verzoekers (stukken 4-6), de beslissing tot toekenning van een voogd (stuk 7), een attest van genitale mutilatie type 4 (stuk 8), een "certificate of participation" van de Universität Oldenburg (stuk 9) en een uittreksel van het rapport "Republic of Sudan. Country of Origin Information (COI) Report" van het UK Border Agency van 11 september 2012 (stuk 10).

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de

bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers asielaanvragen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar in onderhavig verzoekschrift het asielrelaas van eerste verzoekende partij wordt herhaald en wordt gesteld dat de kern van dit relaas door verweerder niet betwist wordt, dient opgemerkt dat in de bestreden beslissing aangaande eerste verzoekende partij op uitgebreide wijze geargumenteed wordt waarom geen geloof gehecht kan worden aan haar asielrelaas. De bestreden beslissing vermeldt weliswaar dat de activiteiten van eerste verzoekende partij voor de Verenigde Naties en de Afrikaanse Unie op zich niet betwijfeld worden, doch argumenteert op omstandige wijze dat de beweerde problemen niet stroken met de visumaanvragen, reizen die zij deed en paspoorten die zij ter beschikking had. Een verwijzing naar algemene informatie in een rapport van het UK Border Agency (verzoekschrift, stuk 10), is niet afdoende om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen.

Waar verzoekers vervolgens aanvoeren dat eerste verzoekende partij geen informatie heeft achtergehouden en geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en dat het feit dat zij in Zwitserland of Duitsland geen asiel aanvraag, haar als "*redelijk opgeleid persoon*" niet verweten kan worden, dient opgemerkt dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor verklaarde dat haar problemen begonnen in 2006 en tijdens haar tweede gehoor verklaarde dat zij reeds in 2010 overwoog om Soedan omwille van haar problemen te verlaten, terwijl zij van midden september 2010 tot december 2010 in Duitsland verbleef (gehoorverslag CGVS eerste verzoekende partij 6 augustus 2012, p. 6, gehoorverslag CGVS 20 februari 2014, p. 3 en administratief dossier, stuk 22). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat eerste verzoekende partij naliet dit te doen in Duitsland en vervolgens naar haar land van herkomst terugkeerde, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde.

Waar verzoekers aanvoeren dat het dossier van eerste verzoekende partij onvolledig zou zijn en dat er problemen waren met de dossierbehandelaar op de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat dit niet kan worden afgeleid uit de stukken in het administratief dossier. Verder blijkt uit de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing aangaande eerste verzoekende partij dat zij wel degelijk informatie heeft achtergehouden ten tijde van de eerste behandeling van haar asielaanvraag voorafgaand aan voormelde bestreden beslissing, namelijk haar verblijf in Duitsland van midden september 2010 tot december 2010 en de informatie met betrekking tot de paspoorten die zij gebruikte om naar Europa te reizen. Hierbij dient nog opgemerkt dat niet in twijfel wordt getrokken dat eerste verzoekende partij een diploma heeft en een thesis heeft geschreven.

Waar verzoekers stellen dat eerste verzoekende partij het paspoort van derde verzoekende partij terugstuurde om de indruk te wekken dat derde verzoekende partij nog in het land verbleef, dient opgemerkt dat derde verzoekende partij zelf met haar paspoort Soedan verlaten heeft en dat daarbij de brief die haar vader daartoe had opgesteld door de Soedanese autoriteiten werd bijgehouden (gehoor CGVS derde verzoeker, p. 6), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat die autoriteiten reeds op de hoogte waren van het feit dat derde verzoekende partij het land al verlaten had. Verzoekers slagen er dan ook niet in de pertinente vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissingen aangaande eerste en derde verzoekende partij te weerleggen.

Blijkens het voorgaande kunnen verzoekers niet gevolgd worden waar zij stellen: "*Om dezelfde redenen moet worden vastgesteld dat de verklaringen van tweede en derde verzoekende partij geloofwaardig zijn. de ingeroepen contradicties met het verhaal van eerste verzoekende partij zijn kennelijk ongegrond. Zij werden uiteindelijk ook vervolgd.*"

De Raad ziet niet in en verzoekers duiden niet aan op welke wijze de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus van 28 september 2012 aangaande eerste verzoekende partij, de "bijlagen 26" van verzoekers, de beslissing tot toekenning van een voogd, het medisch attest aangaande de genitale verminking van eerste verzoekende partij en het "*certificate of participation*" van de Universität Oldenburg (verzoekschrift, stukken 3-9) de vaststellingen van de bestreden beslissingen zouden kunnen wijzigen.

Voor het overige, en mede gelet op het voorgaande, komen verzoekers niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissingen niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelazen niet voldoen aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relazen en de elementen in de dossiers tonen verzoekers niet aan dat er in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS